

[Grethe Fenger Møller]

også gør de det, som de har gjort i et andet lovforslag her, at de oven i købet meddeler, hvad de har tænkt sig at fremsætte forslag om til efteråret, og så er vi andre i den situation, at vi må tage det ad notam. Det er ikke den rigtige måde at gøre tingene på, hvis man ønsker et bredt flertal i folketinget til bekæmpelse af arbejdsløsheden, hvor man siger, at dette er meget vigtige samfundsproblemer, som man gerne vil have bred opslutning fra de politiske partier til løsningen af.

Vi har fra konservativ side ytret mange positive ord om at medvirke til at bekæmpe arbejdsløsheden. Man kan ikke sige, at regeringen har vist samme positive holdning. Jeg tror, at hvis man i fremtiden vil have en større bredde og en større opbakning omkring sine forslag, så skal man lægge stilen noget om.

**Nymann (FP):**

I næsten hele erhvervslivet afhænger det i dag af, om man har en enkelt arbejder for meget eller for lidt, fordi lønnen er langt den største udgift, man har i virksomhederne. Derfor er det desværre sådan, at det i mange virksomheder faktisk afhænger af, hvor mange mennesker man kan afskedige for at spare på lønnen, og det er overmåde sorgeligt i en arbejdsløshedstid som denne.

Så er spørgsmålet: er arbejdslonnen for stor? Tjener arbejderne for meget? Svaret må være: nej. Problemet er, at afgiften på arbejdskraft, skatten, udmarver erhvervslivet for driftskapital og dræner arbejderne for hans løn. Han får langt mindre, end han kunne forvente i forhold til den indsats, der er gjort.

Hvad er hovedårsagen til arbejdsløsheden? Vi mener i fremskridtspartiet, at erhvervslivet, som er grundlaget for det hele, er presset til det yderste af ågerrenter, ejendoms-, indkomst- og formuebeskatning. Der er en sygedagpengelov, der er yderst byrdefuld for de små virksomheder. Der er stigende afgifter til sociale ordninger, pensioner og efterløn. Der er konkurrenceforvridende sikkerheds- og miljøkrav, og endelig er den lønkonkurrerende arbejdsløshedsunderstøttelse forkert. De samlede virkninger af disse ting mener vi kun få erhverv kan bære, og derfor tvinges virksomhederne ofte til afskedigelse af ar-

bejdskraft i stedet for at ansætte ny. Det er derfor, vi har den store arbejdsløshed.

Den driftskapital, der skulle starte nye tanker og projekter, har staten beslægt til sine mange produktionsodelæggende formål, f. eks. støtte til erhvervsområder, der grundet den forte politik økonomisk er udmærket, og når katastrofen indtræffer og de er ved at gå fallit, så skal de modtage statsstøtte. Man tager driftskapitalen fra de sunde virksomheder, så de ikke kan starte nye arbejdspladser, for at give til de fallerede. Men disse problemer ryddes jo ikke af vejen. De bare akkumuleres gennem årene, så deres problemer om få år faktisk bliver værre. Og hvad sker der? Der skal ny statsstøtte til.

Spørgsmålet er: vil socialdemokratiet virkelig, som de siger, afskaffe arbejdsløsheden og gøre en virkelig indsats derfor, eller vil de kun være den alt givende formidler af karikaturarbejde til fuld løn? Fremskridtspartiets opfattelse er, at regeringen ikke vil fjerne årsagerne til arbejdsløsheden. Efter vor mening står forligspartierne over for et valg: enten at fjerne årsagerne til den ulykkelige arbejdsløshed eller også at beholde den. Når man vil helbrede, må man bruge den kur, der kan helbrede, men det vil man ikke.

Desværre må man nok frygte, at forligspartierne ikke vil gøre brug af de midler, der skal til for at fjerne arbejdsløsheden. I stedet vil man lovgive om noget, der ikke kan ordnes ved lovgivning. Job skabes ikke ved lov, men ved at lave et godt erhvervsklima, så erhvervene formår at arbejde. Det giver initiativ og produktion og arbejdspladser. Nu prøver man at lovgive for noget, som man faktisk politisk har undergravet i mange år. Hverken i dette forslag eller i de øvrige forslag, vi behandler, findes der reelt erhvervsfremmemomenter – tværtimod, odelæggende erhvervsinitiativer. De er udtryk for en overadministreret og fordrejet arbejdsmarkedspolitik, der har gjort, at erhvervene i mange tilfælde er bange for at investere i problemfyldt dagligdagsarbejde, og som mange andre kloge og belæste folk køber de selvfølgelig statsobligationer.

Også de stigende krav om indførelse af ØD virker uroskabende og bevirker, at folk med initiativ og virkelyst tænker sig om en ekstra gang, inden de går i gang med et stykke virkeligt arbejde, for det kan faktisk mange gange ikke betale sig. ØD-truslen giver